

ע"פ 50260/05/16 - אליהו לוי נגד עיריית תל-אביב-יפו

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"א 50260-05-16 לוי נ' עיריית תל-אביב-יפו

בפני	כבוד השופטת עמיתה מרים סוקולוב
מערער	אליהו לוי
נגד	
המשיבה	עיריית תל-אביב-יפו

פסק דין

בפני ערעור על פסק דינו של בית המשפט לעניינים מקומיים בתל-אביב מיום 12.4.16 לפיו הורשע המערער בעבירה על ס' 6(א)(2) לחוק העזר לתל-אביב יפו (העמדת רכב וחנייתו) תשמ"ד - 1983 (להלן: "חוק העזר").

הרקע למקרה

על פי עובדות כתב האישום המערער החנה את רכבו במקום בו החניה אסורה על פי תמרור "אין עצירה".

המערער טען בישיבת ההקראה כי ברשותו תו נכה ולכן הוא רשאי לחנות באדום לבן וכי מקום החניה שלו היה מרוחק כ- 58 מ' מצומת הרחובות ויצמן ושד' שאול המלך.

עוד טען המערער כי אין מקומות חניה לנכים ברח' ויצמן ומאחר ויש לו קשיים בהליכה והפרעה בשליטה על הסוגרים לא היה יכול להגיע לחניונים בסביבה. זאת ועוד לדבריו פקח אמר לו כי מותר לנכה לחנות במקום בו חנה.

בית ה משפט קמא שמע את הראיות בתיק, את עדותו של הפקח והתמונות שהגיש ואת עדותו של המערער ופסק כי המערער לא הצליח להוכיח את ארבעת התנאים שבס' 2 לחוק החניה לנכים אשר רק בהתקיימם מותרת לו החניה במקום שבו היא אסורה לכלל הציבור.

בית המשפט קמא קבע כי המערער לא הוכיח כי סמוך למקום שבו חנה לא היה מצוי מקום אחר שהנחיה בו מותרת. עוד נקבע כי במקום בו החנה המערער את רכבו היתה עשויה להגרם הפרעה ממשית לתנועה.

להלן טענות המערער בקליפת אגוז

עמוד 1

1. המערער חנה במקום שחנה בלית ברירה, מדובר בחניית חרום ולאחר שבדק ומצא כי חניון בית המשפט מלא.
2. המקום בו חנה המערער היה מרוחק מהצומת כ- 60 מ' והפקח טען כי המרחק היה כ- 20 מ' בלבד.
3. הפקח העלתה שתי טענות סותרות, האחת שהמערער חנה ליד עץ והשניה שחנה ליד חנייה המיועדת לאופניים.
4. טעה בית משפט קמא כאשר קבע כי מכוניתו של המערער הפריעה לתנועה במקום בתיק אחר כאשר דובר באותו מקום, הגיע בית המשפט למסקנה הפוכה.
5. טעה בית משפט קמא כאשר נתן פרשנות למסמכים הרפואיים שהגיש המערער על פי הצעת המשיבה.
6. המשיבה ביטלה את מקומות החנייה הבודדים שהוקצו לנכים בסביבה, על מנת להעשיר את קופתה. בחניון בית המשפט יש מקומות חניה בודדים בלבד לנכים עם כיסא גלגלים.
7. טעה בית משפט קמא כאשר סרב לפסול עצמו מלדון בתיק.

דין והכרעה

באשר לטענות שהעלה המערער בנוגע להתנהלותה משיבה, הרשות העירונית, בקשר לצמצום מקומות החניה לנכים, הצבת מלכודות לרכבי נכים וכדו'. גם אם הטענות הללו מוצדקות לא זו הדרך לדון בהם במסגרת ערעור פלילי ויש להגיש עתירה מנהלית בנושא. לענין טענת הפסילה, ערעור על כך יש להגיש לנשיא בית משפט העליון ולא בפני במסגרת ערעור על פסק דין.

באשר לטענות הנוספות שהעלה המערער לפיהן לא היה מקום חניה סמוך שהחניה בו מותרת וכי רכבו לא גרם להפרעה ממשית לתנועה;

אין מחלוקת כי למערער יש תו חניה של נכה המאפשר לו לחנות גם במקומות בהם אסורה הנחיה לכלל הציבור. אולם בס' 2 לחוק הנחיה לנכים נקבע כי על המערער להוכיח כי התקיימו ארבעה תנאים מצטברים בטרם יהיה רשאי להנות מההיתר דנן - והנטל להוכחת התנאים הללו מוטל על המערער.

כאמור בית משפט קמא קבע כי המערער לא הוכיח כי סמוך למקום בו חנה לא היה מצוי מקום שהחניה בו מותרת וזאת מאחר והמערער ציין במכתבו לעיריה כי פקח אמר לו שהמקום בו חנה הוא מקום בו רשאי נכה לחנות ומכך ניתן להסיק כי הוא לא חיפש כלל מקום חניה אחר.

עוד קבע בית משפט קמא כי רכבו של המערער שחנה במרחק של כ- 25 מ' מהצומת הפריע לכלי הרכב ובמיוחד לאוטובוסים מפרקים לבצע פניה מרח' ויצמן ימינה לשד' שאול המלך.

בית משפט קמא אשר שמע את עדותו של המערער לא קיבל את טענותיו, לפיהן הוא חיפש מקום חניה במשך כחצי שעה ורק לאחר שלא מצא מקום חניה אחר, בלית ברירה חנה במקום שחנה והלך לשירותים הציבוריים בבית משפט בת"א שהיו מרוחקים כ- 200 מ' וזאת למרות שהיו בסביבה שירותים ציבוריים קרובים יותר כגון בבית אסיה.

כמו כן קבע בית משפט קמא על פי התמונות שהוגשו לו, כי המקום בו חנה המערער מהווה הפרעה ממשית פוטנציאלית לכלי רכב הפונים ימינה.

לא מצאתי כי טעה בית משפט קמא בשיקוליו ובמסקנותיו. בית משפט קמא נתן אמון בדברי הפקח ולא נתן אמון בגרסת המערער בבית המשפט, אשר היתה שונה מדבריו במכתבו למשיבה. ערכאת ערעור כידוע איננה מתערבת אלא לעיתים רחוקות ונדירות בממצאי המהימנות שנקבעו על ידי הערכאה הדיונית ששמעה את העדים והתרשמה מדבריהם.

לאור כל האמור לעיל אני דוחה את הערעור על הכרעת הדין.

באשר לגזר הדין, בית משפט קמא הטיל על המערער מהטעמים שפרט קנס העולה על הקנס המקורי מאחר והתרשם כי המערער מנהל בבית משפט קמא "מסע ציבורי" נגד המשיבה וסבר כי ההליך הפלילי איננו המקום לכך. גם בענין זה הצדק עם בית משפט קמא וגזר הדין איננו מחמיר יתר על המידה בנסיבות המקרה.

אשר על כן אני דוחה את הערעור גם על גזר הדין, והערעור נדחה על שני חלקיו.

ניתן היום, א' אלול תשע"ו, 04 ספטמבר 2016, בהעדר הצדדים.

(הועלה לנט המשפט בדפוס, בשל שביתת העובדים והפגרה ב4.9.16)

יש לשלוח לצדדים את פסק הדין בדואר ובפקס.